

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

Heller ikke et sådant synspunkt behøver det ærede medlem at docere overfor mig. Jeg tror, jeg er lige så fortrolig med vestmagternes indstilling og synspunkter som det ærede medlem, og jeg har naturligvis ikke under nogen form eller på noget tidspunkt givet udtryk for, at jeg havde sympati eller interesse for de synspunkter, der på disse områder bliver fremsat af vestmagterne. Men når man skal bedømme, hvordan forholdene vil udvikle sig i Tyskland — og det er jo det, vi i dag i væsentlig grad må samle os om — må man spørge sig selv: Hvad tjener det formål, som vi alle er enige om at ville arbejde for, nemlig at fremme mulighederne for forhandling, fremme mulighederne for forståelse, bidrage til afspænding? Hvad vil fremme disse muligheder — at Tyskland oprustes eller at Tyskland ikke oprustes? Da er min bedømmelse den, at vi skader forhandlingsmulighederne, at vi svækker mulighederne for forståelse, at vi bidrager til at holde spændingen vedlige, hvis Tyskland får våben i hænde, og at den kontrol med tysk oprustning, som man bygger på i disse forslag, ikke vil vise sig at være effektiv. Tysk oprustning indebærer så store farer for den almindelige fredelige udvikling i Europa, at der er god saglig begrundelse for at være yderst, yderst ængstelig for, hvad der kan ske, når det tyske folk får våben i hænde.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft kom endvidere med en bemærkning, som jeg heller ikke synes han kan stå ved. Det ærede medlem fremfører som et argument den enstemmige tilslutning, tysk oprustning og Tysklands optagelse i NATO har fået i alle landene indenfor Atlantpagten. Men det er jo ikke rigtigt. Der har både i Frankrig, i England og i andre lande indenfor NATO under forhandlingerne om Tysklands stilling været givet udtryk for den største ængstelse og bekymring, og store grupper i de parlamentariske forsamlinger i disse lande har stillet sig afventende, i mange tilfælde holdt sig udenfor og ikke ønsket at tage medansvaret for den beslutning, vi nu her er stillet overfor. Det er ikke en enstemmig beslutning, der med megen sikkerhed er gen-

nemført i de førende lande, der er tilsluttet NATO.

Hvad angår spørgsmålet om folkeafstemning, mener jeg, at der *kan* være udenrigspolitiske spørgsmål, hvor det må siges, at folketinget og regeringen har særlige forudsætninger for at bedømme rigtigheden af en bestemt afgørelse, og der kan naturligvis også ofte komme til at foreligge forhold, som gør det nødvendigt, at der handles meget hurtigt, men jeg synes ikke, det er rigtigt, når det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ligesom vil give det udseende af, at folketinget i dette tilfælde, i spørgsmålet om Tyskland, har et særligt kendskab, en særlig viden, som gør, at vi har bedre forudsætninger end den almindelige vælger for at træffe en afgørelse. Spørgsmålet har været drøftet gennem flere år, og de synspunkter, der kan anføres for og imod, er fuldt oplyst.

Bedømmelsen må, som jeg sagde før, bygge på et skøn, idet der ikke kan siges noget aldeles sikkert fra nogen af parterne, og den almindelige menige vælger i Danmark har derfor faktisk samme forudsætninger som vi for at lægge sit lod i vægtskålen. Vi har ingen hemmelige oplysninger om forholdene i Europa med henblik på Tysklands stilling, som giver os en fortrinsstilling, således at vi i særlig grad skulle have mulighed for at bedømme dette spørgsmål, og som skulle berettige os til at mene, at vi ikke skulle kunne lægge vægt på, hvad befolkningen mener om sagen.

Der foreligger for folketinget mange beviser på, at befolkningens synspunkter i spørgsmålet om tysk oprustning slet ikke deler efter de almindelige partiliner. Jeg så for nylig, at der havde været en deputation hos den højtærede statsminister og afleveret en adresse, hvori tidligere modstandsfolk gav tilslutning til tysk oprustning. Denne adresse skænkede statsministeren megen opmærksomhed og gjorde en hel del ud af. Jeg skal slet ikke underkende betydningen af, at mennesker, der i sin tid har lidt under tysk tyranni, som de folk har, på nuværende tidspunkt kommer og giver tilslutning til tysk oprustning; det vil jeg ikke på noget punkt underkende betydningen af; der ligger heri en vurdering, en personlig overvindelse, som man må have